

[Bilgrav-Nielsen]

Jeg vil nævne en række af de emner, der er nævnt i det skrift, jeg nævnte før, eksempler på nye aktiviteter inden for de samme udgiftsrammer.

Det er udvidelse af barselorloven, det er førtidspensionsreformen, det er forhøjelse af fripladsgrænser i daginstitutioner, det er nye uddannelsespladser, det er flere midler til forskning, det er udbygning af voksenuddannelserne, det er et teknologisk udviklingsprogram, det er miljøforbedringer og en øget u-landsbistand. Det var 9 punkter ud af de 17, der er nævnt i publikationen, og det er jo meget væsentlige, synes vi, omprioriteringer.

Om u-landsbistanden er der grund til i år at gøre nogle særlige bemærkninger. Det er jo sådan, at den danske u-landsbistand gennem en række år har været underkastet en til tider ret hed debat, og så langt jeg husker tilbage – og det vil i folketingssammenhæng sige til 1966 – har der hvert år ved finanslovens behandling været stillet ændringsforslag om forhøjelse af udviklingsbistanden. Det er ikke tilfældet i år. Der er ingen, der har stillet forslag om at forøge den danske u-landsbistand, og det har at gøre med, at det radikale venstre i folketingsforslaget fik vedtaget et beslutningsforslag i begyndelsen af 1985, som fastlægger linjen for udviklingsbistand en række år frem. Indtil det skete, havde vi oplevet årlige forslag fra skiftende regeringer om nedskæringer.

Det største nedskæringsforslag, folketingsforslaget nogen sinde har set vedrørende udviklingsbistanden, kom fra den socialdemokratiske regering i efteråret 1982. Næsten 600 mill. kr. ville man fjerne fra u-landsbistanden over 2 år. Den pågældende regering trådte tilbage, og nedskæringsforslaget bortfaldt, men det er klart nok, at havde regeringen fortsat, måtte andre, bl.a. det radikale venstre, have krævet, at disse nedskæringsforslag var blevet fjernet.

Det var sådanne årligt tilbagevendende krav fra skiftende regeringer om at skære i en u-landsbistand, som vi gennem beslutninger i FN havde forpligtet os til ikke at reducere, men forøge år for år, der gjorde, at det radikale venstre mente, det var påkrævet at få vedtaget en lov om væksten i dansk u-landsbistand. Denne lov fastlagde, at u-landsbistanden i 1986 skulle stige med 0,05 pct. af bruttonationalproduktet og derefter pr. år skulle stige med 0,03 pct., indtil den

ene procent er nået, som Danmark har forpligtet sig til i FN.

Det radikale forslags vedtagelse betyder, at der i år på finansloven kan ses en stigning på 700 mill. kr. fra 1985 til 1986 i u-landsbistanden, og i de følgende år vil væksten være på ca. 400 mill. kr. pr. år. Hvis nogen synes, at det lyder voldsomt, bør man bemærke, at den danske u-landsbistand om 5 år stadig vil være på mindre end halvdelen af vore militærudgifter, og man bør fremfor alt være opmærksom på, at vi med denne klækkelige forøgelse af u-landsbistanden kun har gjort, hvad almindelig anstændighed kræver af et så rigt samfund som det danske.

Og Danmark er jo et rigt samfund. Vore problemer skyldes stort set kun, at vi har en næsten tøjlesløs trang til at bruge, før vi har tjent. Der er noget, der tyder på, at vi er ved at få fat i det problem. Udviklingen i samfundsøkonomien viser det. Hvis vi formår at fastholde den linje, der er lagt, og det vil sige fastholde en indkomst- og lavrentepolitik, som giver en forbedring af konkurrenceevnen, og fastholde en stram offentlig udgiftspolitik og derudover øge opsparingen, har vi nogle gode muligheder for at få balance i dansk økonomi om 4–5 år. Det er i hvert fald finansredegørelsens spådom, som det radikale venstre mener er realistisk.

Men det er så også vigtigt, at vi tager de midler i anvendelse, som er nødvendige for at nå disse mål, og med hensyn til den nødvendige opsparing skal jeg også ved denne lejlighed pege på, at vi mener, at overskudsdelingsordninger kan bidrage til at løse centrale problemer i dansk økonomi; ved indførelse af overskudsdeling kan opsparingen øges, og der kan skaffes grundlag for de nødvendige investeringer i ny teknologi, to væsentlige forudsætninger for ny fremgang.

Og så skal jeg i øvrigt anbefale finanslovsforslaget til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil godt tage fat om en enkelt ting, hr. Bilgrav-Nielsen sagde heroppefra. Se, det er jo en kendsgerning, at som folketingsforslaget er sammensat, er det faldet i det radikale venstres lod at udgøre regeringens nødvendige flertal faktisk ved alle de lovforslag, regeringen foreslår og får vedtaget.